

Εορταστικός εσπερινός για τον Άγιο Ιάκωβο Τσαλίκη στην Ευαγγελίστρια Ναυπλίου

/ [Ενορίες](#)

Στις 22 Νοεμβρίου 2024, εορτή του Οσίου Ιακώβου του εν Ευβοία, πανηγυρίζει το Ιερό Παρεκκλήσιο του Ιερού Ναού «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ» Ναυπλίου, το οποίο βρίσκεται ακριβώς δίπλα στον Ιερό Ναό της «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ».

Την παραμονή της εορτής, ημέρα Πέμπτη 21 Νοεμβρίου τελέσθηκε εορταστικός εσπερινός από τον πρωτοπρεσβύτερο και εφημέριο του ιερού ναού Ευαγγελιστριάς Ναυπλίου, π. Ελευθέριο Μίχο.

Την ημέρα της εορτής, Παρασκευή 22 Νοεμβρίου και ώρα 7:00π.μ. θα ψαλεί ο Όρθρος και θα τελεστεί η Θεία Λειτουργία. Το απόγευμα της εορτής και ώρα 5:00 θα ψαλεί η Ιερά παράκληση του Αγίου και θα τελεστεί η ακολουθία του Ιερού Ευχελαίου.

Τα **Θυρανοίξια** του Νέου Παρεκκλησίου του Οσίου Ιακώβου του εν Ευβοία, δίπλα στον Ιερό Ναό της Ευαγγελίστριας Ναυπλίου πραγματοποιήθηκαν πριν δύο χρόνια από τον Μητροπολίτη Αργολίδος κ. Νεκτάριο.

Ο Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης

Ο άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης γεννήθηκε στο Λιβίσι της Μικράς Ασίας στις 5 Νοεμβρίου του 1920. Ήταν παιδί της Θεοδωρούλας και του Σταύρου Τσαλίκη. Η μητέρα του είχε γεννήσει εννέα παιδιά, αλλά από τις κακουχίες είχαν επιζήσει μόλις τα τρία. Στα παιδικά του χρόνια έζησε τη Μικρασιατική Καταστροφή και τον ξεριζωμό των Ελλήνων από τη Μικρά Ασία. Ο πατέρας του, όπως και όλοι οι χριστιανοί άνδρες από 12 έως 65 ετών, οδηγήθηκε σε Τάγματα Εργασίας (αμελέ ταμπουρού) στα βάθη της Ανατολίας.

Η οικογένεια Τσαλίκη, με την ανταλλαγή πληθυσμών και με τον πατέρα θεωρούμενο ως αγνοούμενο, αρχικά εγκαταστάθηκε στο χωριό Άγιος Γεώργιος Άμφισσας, όπου οι συνθήκες διαβίωσής του ήταν πολύ δύσκολες, κυριολεκτικά στα όρια της ανέχειας μαζί με άλλους Έλληνες πρόσφυγες σε μια αποθήκη. Ο Σταύρος

Τσαλίκης επέζησε από τα τάγματα εργασίας και περνώντας μέσω της Μάκρης της Μικράς Ασίας στην Ελλάδα με πλοίο αναζητούσε την οικογένειά του. Αναζητώντας ταυτόχρονα εργασία βρέθηκε στην Άμφισσα όπου επανενώθηκε με την οικογένειά του.

Το 1925 η οικογένειά του μετακινήθηκε στη Φαράκλα Ευβοίας. Εκεί, ο Γέροντας Ιάκωβος, από το 1927 που πήγε στην α' τάξη δημοτικού, διδάχτηκε τα θύραθεν και εκκλησιαστικά γράμματα, στην εκκλησία της Αγίας Παρασκευής του χωριού.

Σύμφωνα με τις μαρτυρίες της εποχής ο μικρός Ιάκωβος έδειχνε από τη νεανική του ηλικία κλίση προς το μοναχισμό. Είναι χαρακτηριστικό πως πολλοί τον αποκαλούσαν καλόγερο, ένεκα του ασκητικού βίου που διήγε καθώς και εξ αιτίας των πρώτων χαρισμάτων που είχαν αρχίσει να διαφαίνονται. Η εμφάνιση της Αγίας Παρασκευής την ίδια περίοδο τον στιγμάτισε και τελικά αποφάσισε ότι θα ακολουθήσει τον μοναχικό βίο. Σε ό,τι αφορά την εκπαίδευσή του, ο Γέροντας Ιάκωβος το 1933 αφού ολοκλήρωσε το Δημοτικό δεν κατάφερε να παρακολουθήσει το Γυμνάσιο, εξαιτίας των οικονομικών αναγκών της οικογένειάς του, με αποτέλεσμα να εργάζεται από μικρή ηλικία μαζί με τον πατέρα του σε χωράφια, κήπους και σε διάφορα μαστορέματα.

Σε ηλικία 15 ετών ασθένησε σοβαρά, αλλά τελικά επέζησε. Πέντε χρόνια αργότερα θα ξεσπάσει ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος και αυτή την εποχή δοκιμάστηκε η υγεία του, ενώ έχασε και τη μητέρα του το 1942. Το επόμενο έτος ο Ιάκωβος θα πιαστεί αιχμάλωτος με πολλούς συγχωριανούς του από Γερμανούς, που τους οδήγησαν στο χωριό Στροφυλιά Ευβοίας. Τα χρόνια του εμφυλίου η πείνα και οι κακουχίες ήταν μεγάλο πρόβλημα που ταλάνισε και δοκίμασε όλο τον Ελληνισμό, όπως και την οικογένεια του Ιακώβου. Το 1947 κλήθηκε στο στρατό χωρίς να λάβει μέρος σε μάχη του εμφυλίου, καθώς υπηρετούσε στο Κέντρο Εφοδιασμού και Μεταφορών στον Πειραιά. Το 1949 απολύθηκε και ήταν η χρονιά που πέθανε και ο πατέρας του σε νοσοκομείο της Αθήνας

Το 1951 και αφού παντρεύτηκε η αδελφή του Αναστασία, οδηγήθηκε στη μοναχική ζωή, καθώς είχε υποσχεθεί στη μητέρα του να την αποκαταστήσει. Επέλεξε να εισέλθει στη μονή του Οσίου Δαυίδ στην Εύβοια. Την εποχή εκείνη η μονή ήταν σε ερειπιώδη κατάσταση με τρεις μοναχούς που ζούσαν ιδιόρρυθμα, φροντίζοντας μόνο για τον εαυτό τους. Η κατάσταση εκεί ήταν δύσκολη, καθώς αφενός το μοναστήρι ήταν εγκαταλελειμμένο και μέσα ζούσαν βοσκοί με τα ζώα τους, αφετέρου οι μοναχοί δεν του έδωσαν ιδιαίτερη σημασία δίνοντάς του ένα κατεστραμμένο κελί, εξωθώντας τον σε αποχώρηση. Ως αποτέλεσμα γύρισε πίσω στη Φαράκλα. Τελικά, παρά τις αντίθετες πιέσεις, ξαναπήγε στο Μοναστήρι όπου βοηθούσε στην καθαριότητα, στον κήπο και επιδιόρθωνε πόρτες και στέγες, όμως

εισέπραττε ειρωνείες και αποδοκιμασίες ενός από τους μοναχούς.

Στις 31 Νοεμβρίου του 1952 εκάρη μοναχός και ο ηγούμενος τον κατέστησε Οικονόμο της Μονής. Στις 17 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους στη Χαλκίδα χειροτονήθηκε διάκονος και δύο ημέρες μετά ιερέας. Στη μονή συνεχίστηκε η επιθετική συμπεριφορά από τον μοναχό, όμως ο ηγούμενος εκτιμούσε τον Ιάκωβο. Ο Ιάκωβος μάλιστα επιδόθηκε σε καθημερινή άσκηση και τέλεση της Θείας Λειτουργίας. Το 1953 ερεύνησε την περιοχή και ανακάλυψε τη μικρή σπηλιά που αποτελούσε το ασκητήριο του οσίου Δαβίδ.

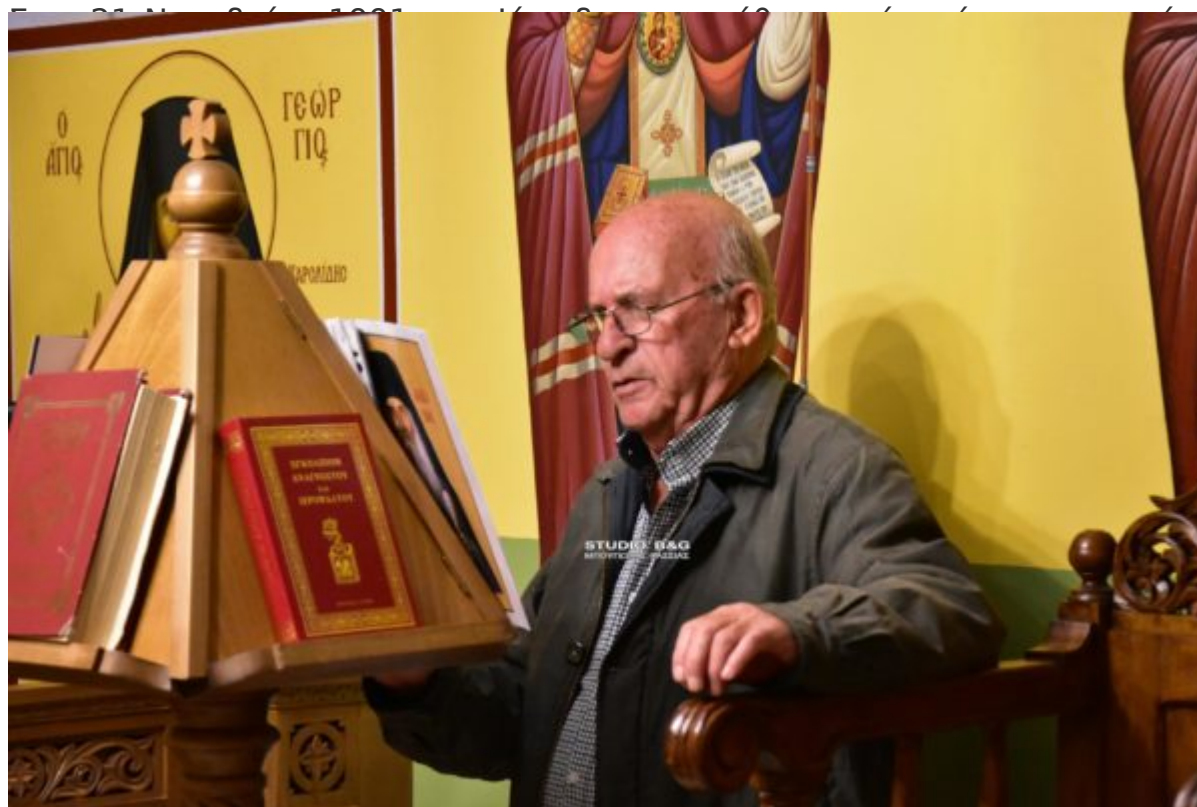
Το 1975 ο νέος Μητροπολίτης Χαλκίδος Χρυσόστομος Βέργης όρισε ως Ηγούμενο της Μονής τον Ιάκωβο. Ήδη όμως και ιδίως μετά το 1970 είχε γίνει ιδιαίτερα δημοφιλής με αποτέλεσμα αρκετοί άνθρωποι να εισέρχονται στη Μονή για εξομολόγηση και ποιμαντική καθοδήγηση. Εκτός από την λειτουργική ζωή και την πνευματική καθοδήγηση των πιστών, ο Ιάκωβος συνέχισε τα έργα ανακαίνισης της μονής η οποία αριθμούσε τρεις συνολικά μοναχούς και έτσι ανεγέρθηκε κωδωνοστάσιο, κελιά, παρεκκλήσια και άλλοι απαραίτητοι χώροι. Εξομολογούσε με κατανόηση και επιείκεια, ενώ ήταν αυστηρός μόνο με τον εαυτό του.

Η σκληρή άσκηση του Γέροντα επιδεινωνε συχνά την υγεία του. Έτσι από τα πρώτα χρόνια εμφανίστηκαν σημαντικά προβλήματα υγείας. Τέτοια ήταν ένα σημαντικό πρόβλημα στη μέση που τον ταλαιπωρούσε από το 1956. Το 1964 εμφάνισε πρόβλημα με τον σχηματισμό πυωδών αμυγδαλών σε σημείο να

ασθενήσουν και τα νεφρά του. Ο Γέροντας ήταν πολύ εργατικός με ελάχιστη ανάπαυση και εξ αιτίας αυτού παρουσιάζονταν και άλλα προβλήματα. Το 1967, έκανε εγχείρηση βουβωνοκήλης και σκωληκοειδίτιδας με περιτοναϊκή αντίδραση και προβλήματα προστάτη. Λόγω της ορθοστασίας και των γονυκλισιών παρουσίασε πρόβλημα φλεβίτιδας και γι' αυτό το 1974 χειρουργήθηκε στο Νοσοκομείο ΝΙΜΤΣ στην Αθήνα. Το 1980 του διαγνώστηκε καρδιακή ανεπάρκεια. Στις 13 Νοεμβρίου 1986 έγινε επέμβαση τοποθέτησης βηματοδότη - αν και ο ίδιος θέλησε να το αποφύγει - στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Αθηνών. Στις 23 Σεπτεμβρίου του 1990 νοσηλεύτηκε με καρδιακή αρρυθμία. Την ίδια εποχή και λίγες ημέρες αργότερα ο Ανδρέας Παπανδρέου εγχειρίστηκε στο ίδιο νοσοκομείο όπου γνωρίστηκαν και ο Γέροντας τον ευλόγησε, μετά από προτροπή των οικείων του.

Μετά από έκτακτη νοσηλεία στην εντατική στα τέλη Σεπτεμβρίου του 1991 επέστρεψε εκ νέου στη Μονή, όπου υπέστη λοίμωξη που εξελίχθηκε σε πνευμονία. Στην υπόδειξη του τοπικού ιατρού να μεταβεί ξανά στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο, απάντησε πως δεν προλαβαίνει να ξαναπάει, διαισθανόμενος το τέλος της ζωής του.

στη Θεία
και Αίματος

Φωτογραφίες: STUDIO B&G ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ - Γ.ΡΑΣΣΙΑΣ